

РЕШЕНИЕ

№ 42305

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10899** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от „Шаполер“ ООД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], вх. Д, ет.7, ап.76, представлявано от Е. Р. В.. Чрез адв. А. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-939- от 18.09.2025 г., издадена от полицаи в 04 РУ –СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а б. “А“ от ЗДвП по отношение на Е. Х. Н. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „М. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

С Определение № 36338/05.11.2024г. жалбата на Е. Н. е оставена без разглеждане и съдебното производство в тази част е прекратено. Определението не е обжалвано и е влязло в сила.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Неправилно в оспореният административен акт е посочено, че собственикът на автомобила е Е. Х. Н.. Твърди, се че собственик на автомобила е ОТП лизинг ЕООД, а ползвател на моторното превозно средство е жалбоподателят „Шаполер“ ЕООД. Предвид това не са налице законовите предпоставки за налагане на принудителна административна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., преупълномощена от адв. В., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът – Инспектор в 04 РУ –СДВР –Т. Г. К., редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което е изпратена административната преписка прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Лек автомобил „М. А. Ц. 53 4МАТИК“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], а ползвател на автомобила съгласно свидетелство за регистрация на МПС част II е жалбоподателят „Шаполер“ ООД .

На 18.09.2025 г. в [населено място], автомобилът се движил по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управляван от Е. Х. Н.. Лекият автомобил е спрял за проверка пред № 18 на [улица]. След като установили самоличността на водача Е. Х. Н. и след извършена проверка в полицейската информационна система, органите на МВР установили, че водача е с отнето Свидетелство за управление на МПС и е лишен от право да управлява МПС по административен ред, въз основа на издадена Заповед за налагане на ПАМ по чл.171 т.1 б .“б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, не повече от 18 месеца.

Установено е нарушение на чл.150А ал.1 от ЗДвП- за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, да не е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171 т.1 или т.4 или по реда на чл.69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено

Установено е и нарушение на чл.100 ал.1 т.2 от ЗДвП

Издаден е АУАН серия GA № 3972252/18.09.2025 г. от полицаи при 04 РУ –СДВР – М. Г. П.

Водачът Е. Н. не е направила писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-933/18.09.2025 г. от инспектор в 04 РУ –СДВР – Т. Г. К., с която на основание чл. 171, т.2А б.“А“ от ЗДвП по отношение на Е. Н. е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС –лек автомобил „М. А. Ц. 53 4МАТИК“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца .

По делото е приета административната преписка, съдържаща справка картон на водача, съставения акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадена оспорената заповед, както и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР, с която са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква “а“ и т.6 от ЗДвП, както и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. Приети са доказателства, представени от жалбоподателя, а именно свидетелство за регистрация на МПС –част II.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР, са посочени длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, 2, 2а,4,5 буква“а“ и т.6 от ЗДвП, измежду които в т.2 са посочени полицейски органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР включително и от секторите на „Охранителна полиция“ в районните управления на СДВР. Издателят на оспорената заповед е именно инспектор в сектор „Охранителна полиция“ в 04 РУ –СДВР. Поради което съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, противно на твърденията на жалбоподателя.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.

Оспорената заповед се позовава на издадения акт за установяване на административно нарушение .

В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС.

В нарушение на нормата на чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, преди да изясни в пълнота всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство не са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. Не е установено кое лице е собственик на автомобила, дали МПС има ползвател, различен от собственика.

В тази връзка изложените в жалбата твърдения за нарушение на чл.35 от АПК са основателни. При издаването на процесния акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на оспорената заповед.

Заповедта е издадена и при липса на предвидените в закона материалноправни

предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което е лишено от право да управлява МПС по административен ред.

Видно от представените писмени доказателства - свидетелство за регистрация на автомобила – част II с №[ЕИК], собственик на автомобила е „ОТП лизинг“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], а ползвател е жалбоподателят „Шаполер“ ООД.

Оспореният административен акт е издаден по отношение на водача на автомобила –Е., Х. Н., която нито е собственик на автомобила, нито е ползвател, поради което не отговаря на установеното в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, а именно че принудителната административна мярка се налага на собственика на моторното превозно средство.

За пълнота на изложението, следва да бъде посочено, че в заповедта не е посочено конкретно какво е установеното административно нарушение по отношение на водача, а е ползвана изготвената бланка, в която са посочени всички алтернативни възможни основания на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – „ без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Конкретно в случая, с АУАН е констатирано, че водачът на лек автомобил „М. А. Ц. 53 4МАТИК“ с рег. [рег.номер на МПС] е лишен от право да управлява МПС по административен ред въз основа на Заповед за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б.Б от ЗДвП, без да е изяснено дали заповедта е влязла в сила.

При това положение не са били налице фактическите и правни основания за издаване на заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП " прекратяване регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“. При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, но същият е длъжен надлежно да провери, собствеността на автомобила и правния статус на водача на МПС, което в настоящия случай не е сторено.

Допуснатите съществени нарушения на административнопроизводствените правила и

материалната незаконосъобразност на акта, както и противоречието му с целта на закона обосновават незаконосъобразността на акта, който следва да бъде отменен.

При този изход на делото жалбоподателят има право на направените по делото разноси, които са своевременно претендирани и са в размер на заплатената държавна такса от 50 лева и 1200 лева заплатено в брой адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна помощ.

Така направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото същото е близко до предвидения минимален размер съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з4-939- от 18.09.2025г., издадена от полицаи в сектор „Охранителна полиция“ 04 РУ –СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а б.“А“ от ЗДвП по отношение на Е. Х. Н. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „М. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати сумата от 1200 /хиляда и двеста лева/ на „Шаполер“ ООД с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], вх.Д, ет.7, ап.76, представлявано от Е. Р. В., разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: